

YHTEISÖLLISYYDESTÄ

Koetko kuuluvasi johonkin yhteisöön? Yhteisö voi olla suuri tai pieni, lähellä tai kaukana.

Koin vahvaa yhteyttä viikonloppuna, kun olin juhlistamassa Heränneiden ylioppilaskotia, Körttistä mikä täytti 95 vuotta. Muutin sinne 21 vuotta sitten aloittaessani opinnot Sibelius-Akatemiassa Helsingissä. Minusta oli mahtavaa, kun me eri-ikäiset, entiset ja nykyiset asukkaat, kokoonnuimme yhteen jakamaan ajatuksia ja muistoja meille kaikille niin tärkeästä ja rakkaasta kodista. Koin siinä hetkessä vahvaa yhteyttä. Olin osa sukupolvien ketjua. Tuntuu, että tämä viikonloppu kantaa pitkälle talveen asti.

Minulla on ollut aina kaipuu ja halu kuulua johonkin yhteisöön. Kaipaen vuorovaikutusta ihmisten kanssa. Korona-aikana yhteisöllisyys jäi vähemmälle tai ainakin yhteisön koko pieneni. Se lisäsi monien yksinäisyyttä. Itsekin kaipasinkin paljon ihmisten pariin, tapahtumiin ja live-kohtaamisiin.

Ihmisellä on sisäänrakennettu tarve kuulua yhteisöön, tulla rakastetuksi ja arvostetuksi. Mediassa puhutaan nuorten väkivaltaisuuden ja jengiytymisen lisääntymisestä, jonka juurisyynä on usein kokemus osattomuudesta ja yhteiskunnasta syrjään jätetyksi jäämisestä. Mietin, miten voisimme omalta osaltamme vaikuttaa siihen, että jokainen ihminen, lähimmäisemme, tulisi kohdatuksi.

Toivon, että kirkko voisi olla myös tärkeä yhteisö. Toivon, että siellä tulisimme kohdatuksi sellaisina kuin Luojamme on meidät luonut, ainutlaatuisina ja rakastettavina yksilöinä. Lapseni kävi rippikoulun Aholansaareissa viime kesänä. Hän koki yhteyttä toisiin nuoriin, minkä myötä hän sai vahvan kokemuksen yhteisöstä oman ikäisten kanssa. Minua puhutteli rippikoulun viesti ”Sinä riität. Sinä kelpaat. Sinä et ole yksin”. Toivoisin, että välittäisimme tätä viestiä enemmän ympärillemme.

Miia Kettunen, Orimattilan seurakunnan kanttori